

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2541

гр. София, 23.03.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в закрито заседание на 23.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

като разгледа дело номер **2752** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на В. С. Г., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. К. против Заповед № 771/03.03.2023 г. на младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя, на основание за чл.171, т.1, б.,б“ от ЗДвП, временно е отнето свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата съдът е сезиран с отделно искане, направено на основание чл. 166, ал. 2 от АПК, да постанови спиране на изпълнението, което е и предмет на настоящото производство. Оспорващият иска спиране на изпълнението до произнасяне на съда по жалбата срещу заповедта за налагане на мярката с влязло в сила решение. За евентуалното причиняване на значителна или трудно поправима вреда, сочи - невъзможността за придвижване до работното си място управлявайки МПС.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Искането е допустимо. Подадено е в срок, от активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още

при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Тъй като специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, по аналогия и с оглед препратката на чл.172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Фактът, че законодателят е посочил, че жалбата не спира изпълнението на заповедта, води до предварително изпълнение на административен акт по отделен закон, без предвидена изрична забрана за съдебен контрол, което съгласно чл.166, ал.4 АПК може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл.166, ал.2 АПК. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на ОСС на ВАС. Това е така, защото макар предварителното изпълнение на заповедта да не е допуснато с разпореждане на издалия го орган по чл. 60, ал.1 АПК, а следва от специална законова разпоредба – чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, искането за спиране има годен предмет, без произнасянето по него да е изключено от изрична законова забрана за такъв съдебен контрол.

Искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП зависи от преценката дали незабавното изпълнение на ПАМ може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК.

Предпоставките за спиране са визираны в чл. 166 от АПК касаят няколко хипотези. По принцип, оспорването спира изпълнението на административния акт. По изключение, при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. По силата на чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, пред каквато хипотеза сме изправени. От анализа на правните разпоредби и видно, че съдът може да спре предварителното изпълнение при всяко положение на делото до влизане на решението в сила съгласно чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2, изр. 1 АПК.

Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, преценява дали незабавното му изпълнение може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставима на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Следователно, за да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже липсата на предпоставките по чл. 60, ал. 1 от АПК, както и вида и вероятността за настъпване на твърдените вреди от изпълнението, за да се прецени дали те са значителни.

В конкретния случай от страна на Г. се твърди, че СУМПС му е необходим за да може да се придвижва до работното си място. Конкретно се сочи, че е лекар – хирург и управител на лечебно заведение МБАЛ „Доверие“. Относно значителните вреди,

търпени по повод на наложената административна принуда се изтъква, че упражняването на лекарска професия и функциите по управление и контрол на лечебно заведение изискват Г. да е на разположение при спешни ситуации. По делото не се представят обаче доказателства в подкрепа на тези твърдения. Безспорно е, че невъзможността да използва автомобила в рамките на периода до решаване на въпроса за отговорността му, би представлявало определено затруднение и следователно сам по себе е факт, който ще има неблагоприятни последици за него. Но тези последици настъпват не от факти и обстоятелства, възникнали след издаването на акта, т.е. не са налице нови такива, а последиците са резултат на самото допуснато предварително изпълнение.

В тежест на жалбоподателя е да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва конкретна значителна или трудно поправима вреда или, че ще бъде засегнат особено важен негов интерес, противопоставим на значимите такива, които законът охранява. След като наличието на такава опасност е единственият стандарт при разглеждане на искането и жалбоподателят не е ангажирал доказателства в подкрепа на доводите си в тази насока, искането следва да се отхвърли.

По изложените съображения съдът намира, че искането за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на оспорения акт е неоснователно, поради което следва да бъде отхвърлено.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 166, ал. 4 АПК, Административен съд-София- град, III отделение, 62-ти състал

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на В. С. Г., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. К., САК, за спиране изпълнението на обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 771/03.03.2023 г. на младши автоконтрольор в отдел, „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл.171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП временно му е отнето свидетелството за управление на МПС.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд 7-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: